

HET IS MAAR WAT JE WIL!

De party is over. En als ik dan toch een geluid wil laten horen over het festival, dan moet ik konkluderen dat ik mijn verwachtingen wat te hoog heb gesteld. En ik zeg dat op het gevaar af dat ik als niet objektief wordt aangemerkt.

Een feit is dat op de zaterdagavond na het cinema-totaal, het gros der aanwezigen, op een enkele uitzondering na misschien wel allemaal, zich kosteloos geamuseerd heeft. Men heeft eens lekker dolletjes gedaan. Men was even (buiten) zichzelf, vooral toen voorzittershanden het kinnetje van een vreemde vrouw mochten kietelen. En men was helemaal buiten zijn zinnen toen men in een gewiekste polonaise verzeild raakte, de laatste vrouw die aan hun arm was blijven hangen, naar de plaats mocht dragen.

Aldus werd hun daarvoor door de dansmeester permissie gegeven. Armpjes bij de zachtglooiende schouderbladen en billettjes. Giechelen, schaterlachen en op een holletje naar de plaats. Heerlijk. De vrouwtjes mochten als tegenprestatie de van pantalonspijpen ontdane kuitjes van hun filmvrienden even zachtjes masseren. Daartussendoor wordt de aangekondigde floor-show uitgevoerd. Laat ik het optreden van dansers en goochelaar hier maar liever niet bij betrekken. Dat zou natuurlijk weer ver buiten mijn kompetentie gaan. Tangootje, fokstrotje, weggeblazen door een kwartet muzikanten, was de rode draad van de avond, die al-

leen nog door een tombola onderbroken werd. Overigens moet ik zeggen, dat ik me met de gastheer/presentator Odenkirchen nog een beetje geamuseerd heb.

Doch als men mij had verteld dat ik verzeild was geraakt bij het 12½-jarig bestaan van de klaverjasklub "Ons Genoegen", dan had ik dat niet vreemd gevonden. Nochtans moet deze viering of samenkomst, zoals je het noemen wilt, voor velen een buitengewoon gebeuren zijn geweest. Hetgeen niet wegneemt dat ik zo'n "avondvullend" programma niet op zijn plaats vindt. Ten eerste heeft het geen enkele link met onze hobby. Tweedens was er geen inhoud en van dat wat er geboden werd ging totaal geen inspiratie uit. We mochten ons echt wel eens bezinnen of het bedrijven van zo'n stuk bezigheid, de laatste restanten van de sporadig in de Nova aanwezige jonge filmers, niet geheel van ons doet vervreemden. Met alle goede bedoelingen van Dekker, Odenkirchen, of wie dan ook, maar het gaat toch wel te ver om enkel ouderen een ontspannend avondje te bezorgen. Men doet de intentie van Werner Jansen's Kinderkens, wel erg tekort. Wanneer overweegt men serieus om de jongeren (of andersdenkenden) eens bij de organisatie te betrekken?

In geringe mate heeft men hun aanwezigheid kunnen ervaren bij de presentatie van Film en Jeugd en bij de tamelijk jeugdige 2 juryleden van Rooyen en de Wit, die bij hun zondagse motivatie, kernachtige en afwijkende verklaring deden. Het was hem uit het hart gegrepen, toen van Rooyen over Love without love zei, dat het kommerciële kitsch was. Als het nu nog een documentaire was geweest had je kunnen zeggen, de filmer begrijpt niks van deze problematiek. Maar door deze film onder de speelfilms te rubriceren, waarvan de maker zegt dat hij niet moraliserend is (terwijl hij toch stiekum de moraliserende vinger opheft), blijft alleen nog een beoordeling over van het kamerawerk, montage, etc. De technische ingrediënten.

Cinema-Totaal

Knap vakwerk. Zozeer zelfs dat een jurylid zich laat ontvallen dat hij het wenste dat hij zo een kamera kon bedienen, alsof hij als jurylid zijn mening moest geven in hoeverre hij tot deze technische prestaties in staat is, alsof hij als jurylid de beoordeling van de totale film moest laten afhangen enkel van het kamerawerk (nogmaals subliem). En dat deed hij en de anderen dan ook, gezien de hoge scores. Een beoordeling die mijns inziens zeer eenzijdig is en alle andere jureringsaspecten tekort doet.

In het algemeen kwam de jury tot een goede beoordeling op dit festival. Men vond het peil van de films maar matig en men handelde er ook naar. Men is in het begin gelukkig niet met te hoge cijfers begonnen. En dat hadden de films dan ook niet verdiend. Hopelijk zijn er weer een paar stemmen gewonnen voor degenen die een festival zonder jurering voorstaan. Want jureren maakt gelukkige en verdrietige mensen. Het is maar wat je wil.

JACQUES JANSSEN